

Kristian Djurhuus:

FLOGSKIPARIN LINDBERGH Á VITJAN Á TVØROYRI

**Uppgávurnar hjá Kristiani
vóru mangar. Ein av teimum
var at hitta tann tá heimsgitna
flogskiparan Charles Lindbergh,
sum vitjaði á Tvøroyri**

40. partur

I august í 1933 fekk Tvøroyri eina ógvuliga forvitnisliga vitjan. Tað var amerikanarin Charles Lindbergh, sum saman við konuni vitjaði við sínum flogfari. Lindbergh gjørdist heimskendur í 1927, tá ið hann sum tann fyrstu fleyg úr Amerika til Europa í einum strekki. Tað var eisini nógv gjørt burtur úr hesum í føroysku bløðunum.

Og nú var hann aftur á ferð, og tað frættist at hann møguliga fór at millumlenda á Tvøroyri. Hetta var sjálvandi ógvuliga spennandi. Suðuroyarblaðið Føroyatíðindi gjørdi eisini nógv burtur úr. Her skal endurgevast brot úr grein í blaðnum.

Lindbergh lat biða eftir sær, og fólk vóru farin at ivast, men

"Kl 5 modtoges Telegram, at Lindbergh kom, og samtidig med, at Telegrammet blev læst, hørtes Motorens Brummen.

Denne truende Brummen havde en ganske ejendommelig Indflydelse paa de fleste Borgere og Borgerinder. Den var ligefrem magnetiserende. Man fór rundt mellem hinanden. Staa stille var der ikke talen om. Selv ældre og adstadige Borgere kunde man se i halsbrækkende Fart ned ad Kongevejen, medens andre hæsbæsende arbejdede sig op ad Kongevejen, nogle i Øst andre i Vest. Det saa noget lignende ud som naar en Høg slaar ned i en Hønsgaard".

suður við Smirli, lá flogfarið hjá Lindbergh á fjørðinum. Hann var komin umvegis Grønland og Ísland. Eg fekk høvi til at tosa við tey, men Lindbergh vildi fyrst hava trygd fyri, at tað, sum vit báðir prátaðu saman, ikki skuldi í nakað blað. Hann vildi ikki tosa við blaðfólk, tí tað var hansara roynd, at tað, hann segði, javnan var snarað til okkurt annað.

kendist, sum at Føroyar vóru grønnari enn onnur støð, hann hevði sæð.

Dagin eftir fleyg hann víðari til Lerwick í Hetlandi. Við sær hevði frú Lindbergh ein hóp av blómum, sum hon hevði fingið á Tvøroyri.

Stríðið um búnaðarlóggávuna á tingi

Í lógtingsarbeiðinum hevði eg ovikið at gera. Eg var limur í ikki færri enn 11 ymiskum nevndum. Tann nevndin, sum var mest arbeiðskrevjandi, var búnaðarnevndin við øllum teimum uppskotum um bygnaðarbroytingum, sum lógu har.

Patursson var ímóti øllum broytingum av týðningi á búnaðarøkinum. Tá ið hann var á fundi var úrslitið ofta langar røður. Hesar kundu taka langa tíð, og tað kravdi stórt tol at leiða hesa nevndarfundir.

Ein dagin festilógin var til viðgerðar, upplýsti Patursson við fundarbyrjan, at hann hevði fingið bræv frá einum professara, Volgast, í Leipzig í Týsklandi, sum gav Patursson viðhald í hansara sjónarmiði um rættindini hjá kongsbóndunum.

Hetta gav mær høvi til at viðmerkja, at fyri at taka Volgast

fyri fult, so mátti ein eisini vita, hvussu fyrispurningurin til hansara var orðaður.

Her føldi Patursson seg raktan, hann og hann østi seg upp. Tað frættist sama dag um tað rok, sum hevði verið í nevndini í hesum sambandi.

Tingsetan endaði 10. oktober. Teir síðstu dagarnar hevði verið drúgt kjak um skattalógirnar, serliga millum Andrass Samuelson og Jóannes Patursson, men tað bleiv eisini nógv tosað um onnur mál. Formaðurin, Johan Poulsen, gjørdi einki fyri at avmarka orðaskiftið.

Tað var ein lætti at koma heim og sleppa frá øllum hesum málunum.

Trolaraskipari skeyt móti bygdini

Aftaná, at eg var farin til songar 22. oktober, fekk eg boð frá fulltrúanum Larsen, at tað var skotið móti húsinum hjá pápa hansara frá einum skotskum trolara.

Tað eydnaðist at koma umborð á trolaran og at koma upp á brúnna, har tað stóð ein lódd rifla. Hana tók eg við mær og fór niður í skiparakahúttina og bankaði á hurðina. Eg hoyrði, at onkur var innanfyri. Eg gav viðkomandi boð um at koma út. Hann kom upp á

Anne og Charles Lindbergh

Tað bleiv nógv gjørt burtur úr vitjanini, men Lindbergh hjúnini vildu ikki gera ov nógv burturúr. Tey vóru framvegis merkt av sorgarleikinum, tá ið teirra eitt ára gamli sonur, Charles, varð kidnappaður og myrður í 1932.

Ringt álit á fjølmiðlarnar

Tá ið eg tann 22. august kom

Um kvøldið var døgurði hjá reiðaranum, Gudmundi Mortensen, har Lindbergh og konan gistu. Tað var heldur ikki nøkur smáligheit hjá Gudmundi og konu hansara Paulu við slík høvi.

Lindbergh segði í síni borðtalu, at tað var av fagrasta veðri, tá ið hann kom yvir Føroyar, og tað

Flogfarið hjá Lindbergh